

Tapperien taiteilijaveljesten vanhemmat, Aino ja Vihtori

Isä Vihtori sanoi itseään sekatyömieheksi, usean työn taitajaksi. Hän oli metsuri, uittomies, kirvesmies, muurari, pienviljelijä, seppä ja panostaja, ei taiteilija mutta hyvä käsistään. Isänsä mallin mukaan myös pojat oppivat monen työn tekijöiksi, perivät kädentaidot. Tukinuitto on perheen miehille ollut mieleinen työ ja se näkyy myös veljesten taiteellisessa tuotannossa.

Vihtori oli 1920-luvun alkupuolella kova urheilemaan. Yleisurheilijana hän menestyi mm. piirinmestaruuskilpailuissa. Kun Vihtori oli Äänekosken tehdasta rakentamassa, hän kantoi Äänekosken Huiman pukua. Muun ajan hän oli Saarijärven Pullistuksen mies. Isä innosti poikansa kilpailemaan ja myös pojat pärjäsivät urheilussa. Hiihto oli perheen omin laji.

Vanhemmat opettivat poikansa työhön. Veljekset oppivat urheilemaan, juoksemaan, hiihtämään ja kävelemään köydellä. Vaikka Vihtori ei itse osannut piirtää kuin yhden kissan, Monokissan, hän piirrätti poikia kilpaa tai teetti heillä runoja. Kain voitti usein mutta ei aina. Pojat kutsuivat tätä isänsä koulua Vihtorin akatemiaksi. Isän koulu on merkinnyt veljeksille suunnattomasti.

Äiti Aino oli perheen kuvataiteilija. Hän teki maalauksia ja huoneentauluja, joissa oli kuva ja joku teksti. Aino veisti myös puulehmiä. Vuonna 1936 hän osallistui Suomen Kuvalehden puuveistoskilpailuun ja sai lehmänsä teoksista otettuun ryhmäkuvaan. Parhaat Ainon lehmäveistoksista ovat Sihkama ja Ässikkä. Aino harrasti taidetta koko ikänsä ja oli myös hyvä kirjoittamaan kirjeitä. Ainon kirjeitä on säilynyt. Myös Vihtori oli kielellisesti lahjakas. Hänellä ja hänen veljellään Oskarilla oli oma lyhenne kieli: "Hepas to lepa. Mik sonk keik kelp?" (He, otapas tuo leipä. Mikäs on kun ei kelpaa).